

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **F. V.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2019, č. j. 1 A 23/2018 – 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018, č. j. 40/2018-160-SPR/3, změnil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 7. 8. 2017, č. j. MHMP 1249487/2017/Sve, tím, že upřesnil jeho výrok (uvedením odkazu na zákonná ustanovení, která měla být porušena), a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), a § 4 písm. c) téhož zákona, čímž se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce jej měl spáchat tím, že dne 23. 10. 2016 kolem 10:06 hodin v Praze v Dejvickém tunelu, úseku TKB pro směr jízdy Strahov, jako provozovatel motorového vozidla X, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič totiž jel jeho vozidlem rychlostí 84 km/h,

čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost 70 km/h o 14 km/h. Žalobci byla za tento delikt uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 6. 5. 2019, č. j. 1 A 23/2018 – 59, jako nedůvodnou. Pro potřeby řízení o kasační stížnosti je podstatná níže uvedená argumentace městského soudu.

[4] Městský soud nepřisvědčil námitce žalobce ohledně porušení § 79a zákona o silničním provozu. Žalobce tvrdil, že rychlost vozidla byla měřena městskou policií, ale nebylo prokázáno, že městská policie tuto činnost vykonávala na místě určeném Policií České republiky. Z výše uvedeného ustanovení se podává, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených Policií ČR a postupuje přitom v součinnosti s ní. Městský soud odkázal na dokument založený ve správním spise „*Místa k měření rychlosti strážníky MP*“, který je přílohou informace ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy ze dne 27. 8. 2015. Z něj vyplývá, že k měření rychlosti vozidel městskou policií byl mimo jiné určen úsek Dejvický - Brusnický tunel - směr Strahov. Městský soud tedy dovedl, že vymezení úseku pozemní komunikace, v němž došlo k měření rychlosti vozidla žalobce (Dejvický tunel, v úseku Tunelový komplex Blanka pro směr jízdy Strahov), a úsek pozemní komunikace určený Policií ČR k měření městskou policií se shodují. Ze strany městské policie tudíž nedošlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu.

[5] Námitku žalobce, dle níž nebylo prokázáno změření rychlosti vozidla za pomoci automatu [§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu], městský soud hodnotil jako nedůvodnou. Předně poukázal na to, že žádný právní předpis nedefinuje pojem „*automat*“ ve smyslu shora uvedeného zákonného ustanovení. Konstatoval však, že se jím rozumí technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Z důkazů založených ve správním spise pak podle městského soudu jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku (zejména pak z radarového záznamu s fotodokumentací, u níž není uvedena osoba, která měření provedla). Není rozhodné, že na ověřovacím listu rychloměru ze dne 23. 8. 2016, č. 8012-OL-70264-16, není uvedeno, zda se jedná o automat. Podstatné je, že tento ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl ověřen a certifikován k použití pro měření rychlosti vozidel.

[6] Dále městský soud konstatoval, že výrok rozhodnutí o spáchaném deliktu je dostatečně určitý, neboť je v něm jasně stanoveno ustanovení, za jehož porušení byl žalobce shledán vinným, a vyplývá z něj, na základě jakých ustanovení mu byla uložena pokuta. Žalobce namítal, že odkaz správního orgánu prvního stupně na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (tedy povinnost, kterou měl žalobce porušit), není dostatečný, neboť se jedná o blanketní normu. K tomu městský soud uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím upravil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že doplnil ustanovení, která měl porušit dosud nezjištěný řidič. Z výroku rozhodnutí žalovaného je tedy již zřejmé, že žalobce porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče, konkrétně povinnost stanovená v § 4 písm. c) stejného zákona.

[7] Žalobce dále nesouhlasil s tím, že s ním nebylo vedeno společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech. Městský soud k tomu uvedl, že žalobce tuto námitku uplatnil až v rámci soudního řízení, a proto lze pochybovat o neúčelovosti takového tvrzení. Pokud žalobce ve správním řízení neupozornil na případná další řízení, která měla být proti němu

pokračování

vedena, nezakládala absence společného řízení vadu, kvůli které by bylo nezbytné rozhodnutí žalovaného zrušit. Takový postup správního orgánu byl totiž do značné míry důsledkem žalobcovy pasivity (tento závěr je dle městského soudu v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu - například s rozsudkem ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47).

[8] Městský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími argumenty, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Městský soud uvedl, že podání zástupce žalobce ve správním řízení, která jsou označována jako doplnění odvolání a směřují proti všem dosud neskončeným řízením, v nichž je obviněný zastoupen právnickou osobou ODVOZ VOZU s.r.o., neobsahují všechny náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu (konkrétně specifikaci rozhodnutí napadeného odvoláním), a proto je nelze považovat za doplnění odvolání. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže konstatoval, že žalobce své blanketní odvolání nedoplnil.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel vytýká městskému soudu, že námitku ohledně nesplnění podmínek pro měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu vypořádal s odkazem na listinu „*Místa k měření rychlosti strážníky MP*“. Dle názoru stěžovatele takový odkaz není relevantní, neboť správní orgán (stěžovatel na několika místech kasační stížnosti uvádí označení „*správní orgán*“, aniž by specifikoval, zda má na mysli žalovaného nebo správní orgán prvního stupně - pozn. kasačního soudu) při svém rozhodování tuto písemnost nikterak nezvažoval. Bylo na správním orgánu, aby vyhodnotil, zda byly splněny podmínky měření rychlosti dle shora uvedeného ustanovení, což neučinil. Proto měl městský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[11] Městský soud také podle stěžovatele nesprávně posoudil jeho námitku, že nebylo prokázáno měření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Městský soud dovodil, že měření rychlosti tímto zařízením je patrné z pořízených fotografií vozidla, u nichž není uvedena osoba, která měření provedla. K tomu městský soud dodal, že není podstatné, že na ověřovacím listu není uvedeno, zda se jedná o automat. Stěžovatel přisvědčuje městskému soudu v tom ohledu, že z ověřovacího listu je patrné toliko ověření rychloměru. Podle stěžovatele však z něj není zřejmé, že jde o automatizovaný technický prostředek. Dále městskému soudu vytýká, že provedl vymezení pojmu „*automatizovaný technický prostředek*“, aniž by zodpověděl, zda rychloměr v projednávané věci byl automatizovaným technickým prostředkem (na otázku, o jaký typ měřidla se jednalo, neodpověděl ani žalovaný). Kromě toho je podle stěžovatele nesprávný závěr městského soudu, že pokud na výstupu z rychloměru není uvedeno, kdo měření prováděl, jde o automatický rychloměr. Stěžovatel k tomuto okruhu námitek uzavírá, že městský soud chybně potvrdil správní rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné, nadto špatně dovodil, že v nynějším případě bylo měření provedeno automatickým rychloměrem.

[12] Stěžovatel dále brojí proti závěru městského soudu, že pokud správní orgán v souvislosti s jemu uloženou sankcí odkázal toliko na § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu (bez uvedení konkrétního písmena tohoto ustanovení), nejedná se o vadu, která je důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Poukazuje na to, že toto zákonné ustanovení stanoví velké množství sankčních rozmezí a dělí se do mnoha písmen. Samotný odkaz na § 125c odst. 5 silničního zákona tedy o konkrétní výši sankce nic neříká. V posuzované věci navíc správní orgán ani v odůvodnění rozhodnutí neodkázal na konkrétní ustanovení, dle kterého sankci ukládal. Stěžovatelem zastávaný názor, tedy že tato vada měla být důvodem pro zrušení rozhodnutí

soudem, je v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46. Z něj se podává, že správní orgán rozhodující o správním deliktu je povinen do výroku rozhodnutí uvést všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu. Ke zrušení rozhodnutí je pak třeba přistoupit tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí. K tomu stěžovatel uvádí, že není rozdíl, jestli jde o stanovení porušené právní normy nebo o vymezení sankční normy. V konečném důsledku totiž vymezení obou právních norem směřuje ke stejnému cíli, a sice k potrestání přestupce a jeho možnosti přezkoumat, zda je uložený trest zákonný.

[13] Nesouhlasí ani s městským soudem v hodnocení žalobní námitky ohledně absence vedení společného řízení o všech deliktech stěžovatele. Městský soud konstatoval, že „je třeba hledat rozumnou rovnováhu mezi zásadou plné jurisdikce správních soudů na jedné straně a na straně druhé mezi zamezením zjevných obstrukcí pachatele“. K tomu stěžovatel uvádí, že porušení právního předpisu ze strany správního orgánu - který vede jednotlivá řízení proti přestupcům a nezohledňuje povinnost k uložení souhrnného trestu - není „zjevnou obstrukcí pachatele“. Jedná se o pochybení správního orgánu, který byl povinen *ex officio* vést společné řízení a případně stěžovateli uložit souhrnný trest na základě absorpční zásady. Současně stěžovatel uvádí, že povinností městského soudu bylo provést navrhované důkazy obsahem správních spisů (zřejmě míněno spisů k věci, které podle něj měly být projednány s nyní posuzovaným deliktem ve společném řízení – pozn. Nejvyššího správního soudu), nikoli je odmítnout toliko s odkazem na to, že tento návrh byl uplatněn teprve v soudním řízení. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, z něhož vyplývá, že není možné důkazní návrhy ani žalobní tvrzení hodnotit jako účelová jen proto, že nebyly uplatněny v řízení před správním orgánem. Podle stěžovatele navíc nelze označit jako účelové návrhy na provedení důkazů správními spisy, což učinil městský soud.

[14] Nakonec brojí proti závěru městského soudu, že podání označené jako doplnění odvolání nesplňovalo náležitosti vyžadované správním řádem, a proto jej nebylo možné zohlednit. Připouští, že toto podání se vztahovalo k více právním věcem. Takový postup byl však logický, neboť se správní orgán ve všech řízeních dopustil stejných pochybení. Pokud zástupce stěžovatele ve správním řízení vymezil, že odvolání směřuje proti všem rozhodnutím o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve kterých jsou účastníci zastoupeni týmž zmocněncem, pak se jednalo o konkrétní skupinu řízení, která nevzbuzuje pochybnosti o tom, proti jakým konkrétním rozhodnutím doplnění odvolání směřuje. Proto žalovanému nic nebránilo, aby se doplnění odvolání věnoval a námitky v něm obsažené vypořádal (včetně námitky podjatosti úřední osoby).

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v tom, že městský soud při posuzování podmínek pro měření rychlosti vozidel městskou policií pro daný úsek vycházel z dokumentu označeného jako „*Místa k měření rychlosti strážníky MP*“, který je přílohou informace

pokračování

ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy ze dne 27. 8. 2015 (viz č. l. 2a až 2e správního spisu). Z této listiny vyplývá, že jeden z úseků, kde byla oprávněna městská policie provádět měření, je Dejvický – Brusnický tunel směr jízdy Strahov (zde byla změřena i rychlost vozidla stěžovatele dne 23. 10. 2016).

[19] Není pravdou, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť se v něm nezabýval podmínkami pro měření rychlosti, což podle stěžovatele představuje vadu, pro kterou měl městský soud toto rozhodnutí zrušit. Kasační soud uvádí, že správní rozhodnutí nemusí výslovně obsahovat veškeré podmínky jeho vydání, a to zejména tehdy, pokud vyplývá splnění těchto podmínek z obsahu správního spisu. V projednávané věci je podstatné, že ve správním spisu je obsažena listina o schválení provádění měření na daném úseku vydaná orgánem Policie ČR (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku). To je dostatečné k prokázání oprávnění provádět takové měření obecní policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, aniž by bylo naplnění této podmínky nutné popsat v odůvodnění správního rozhodnutí. Tuto listinu lze beze sporu považovat za doklad o součinnosti prováděného měření s Policií ČR, k níž není dle judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015 – 34; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz) vyžadována například osobní přítomnost příslušníka Policie ČR při provádění měření obecní policií (tím spíše toto platí pro měření prováděného automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, o který šlo v nyní projednávané věci).

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem také v tom, že důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nemělo být, že posuzovaný správní delikt nebyl projednán ve společném řízení s dalšími delikty, u nichž měl být provozovatelem vozidla rovněž stěžovatel. Bylo tomu však z jiného důvodu, než uvedl městský soud. Ačkoliv je pravdou, že stěžovatel námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení, tato skutečnost nemusí nutně znamenat, že se jedná o účelovou námitku, kterou již dále není třeba věcně vypořádat (což dovodil městský soud).

[21] Pro posouzení námitky o nutnosti vést společné řízení je však podstatné, že stěžovatel v žalobě na podporu tohoto tvrzení uvedl pouze seznam tří spisových značek řízení vedených u správního orgánu prvního stupně. Nespecifikoval však, kdy došlo ke spáchání správních deliktů projednávaných v těchto řízeních, v jakém procesním stádiu se tato řízení nacházejí a eventuálně jaké sankce mu byly za spáchané delikty uloženy. Stejně tak neuvedl, v jakých konkrétních okolnostech spatřuje porušení zásady absorpce, neboť jen namítal, že „*uhradil mnohonásobně vyšší částku, než kterou by uhradil v případě, že by bylo vedeno společné řízení*“. Takto obecně formulovaná žalobní námitka tedy neprokazuje, že k porušení povinnosti správního orgánu vést společné řízení skutečně došlo a že při ukládání pokut stěžovateli v uvedených správních řízeních byla porušena zásada absorpce. Proto městský soud postupoval správně, pokud námitku posoudil jako nedůvodnou (byť z jiných důvodů).

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani námitce týkající se technického prostředku měření a nejasného výkladu pojmu „*automatizovaný technický prostředek*“. Městský soud se těmito tvrzeními zabýval v odstavcích 28 a 29 napadeného rozsudku, v nichž nejprve provedl vymezení pojmu automatický technický prostředek, a poté uvedl, že z důkazů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím takového měřicího zařízení. K tomu dodal, že ověřovací list ze dne 23. 8. 2016 prokazuje, že použitý rychloměr byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. Skutečnost, že na ověřovacím listu rychloměru není uvedeno, zda se jedná o automat, není podstatná. Důležité je, že z ověřovacího listu vyplývá, že rychloměr byl způsobilý k měření rychlosti. Takový závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej

rozsudek ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49). Stěžovateli lze částečně přisvědčit v tom, že každá fotodokumentace o měření rychlosti vozidla bez uvedení jména osoby, která měření prováděla, nemusí nutně znamenat, že rychlost vozidla byla změřena automatickým zařízením. Podstatné však je, že tato skutečnost vyplývá z dalších podkladů založených ve správním spise (například z výzvy provozovateli vozidla k uhrazení dlužné částky ze dne 8. 11. 2016). Nadto je významné také to, že stěžovatel nevznesl žádné výhrady proti správnosti provedeného měření.

[23] Není důvodná ani námitka, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť v něm není obsažena informace, že měření bylo provedeno automatizovaným měřicím zařízením. Jak již kasační soud uvedl v odstavci [19] výše, správní rozhodnutí nemusí výslovně obsahovat veškeré podmínky jeho vydání, a to zejména tehdy, postačí-li, pokud vyplývá splnění těchto podmínek z obsahu správního spisu. Důležité tedy je, že důkazy obsažené ve správním spise dostatečně prokazují, jakým zařízením byla změřena rychlost vozidla stěžovatele a že tento rychloměr byl způsobilý k měření rychlosti (viz předcházející odstavce tohoto rozsudku).

[24] Kasační soud částečně přisvědčuje stěžovateli v tom, že správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí o spáchaném deliktu ne zcela přesně odkázal na zákonná ustanovení, na základě nichž byla stěžovateli uložena sankce. Konstatoval totiž, že stěžovateli je za porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a § 4 písm. c) téhož zákona, tedy za spáchání správního deliktu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 1 500 Kč (na základě § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, za použití § 125c odst. 5 téhož zákona). Žalovaný pak svým rozhodnutím upravil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že doplnil ustanovení, která měl porušit dosud nezjištěný řidič, tedy § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a to jednáním v rozporu s § 4 písm. c) téhož zákona.

[25] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba *dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Odstavec 3 téhož ustanovení pak stanoví, že *pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10 000 Kč.*

[26] Ačkoli tedy správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí o spáchaném deliktu ne úplně přesně uvedl, dle jakých ustanovení je stěžovateli uložena sankce za správní delikt, toto pochybení není důvodem ke zrušení rozhodnutí o spáchaném deliktu. Podstatné totiž je, že tuto vadu lze odstranit interpretací rozhodnutí. Jestliže je dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro určení výše sankce za správní delikt rozhodné zákonné rozpětí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje [v projednávané věci se jednalo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu], pak je zřejmé, že stěžovateli mohla být uložena pokuta v rozpětí 1 500 Kč až 2 500 Kč [viz § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona]. S městským soudem je proto třeba se ztotožnit v tom ohledu, že nepřesnost výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není vadou, pro kterou by bylo třeba zrušit rozhodnutí žalovaného (srovnej výše již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016 – 46).

[27] Nakonec není důvodná ani námitka, že podání označené jako doplnění odvolání splňovalo náležitosti vyžadované správním řádem, a proto měl žalovaný námitky v něm obsažené vypořádat. Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že toto podání, směřující proti

pokračování

několika blíže neurčeným prvostupňovým správním rozhodnutím vydaným v řízeních, v nichž byl obviněný zastoupen právnickou osobou ODVOZ VOZU s.r.o., nelze považovat za doplnění odvolání. Jelikož neobsahuje specifikaci rozhodnutí napadeného odvoláním, nespĺňuje veškeré náležitosti vyžadované zákonem (viz § 82 odst. 2 správního řádu, ve spojení s § 37 odst. 2 téhož zákona). Tento zákonný požadavek nebyl naplněn ani tím, že je v podání uvedeno, že směřuje proti všem rozhodnutím o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve kterých jsou účastníci zastoupeni týmž zmocněncem. Za zmocněnce stěžovatele totiž nelze domýšlet, ke kterému konkrétnímu správnímu řízení (pokud jich je u správního orgánu se stejným zmocněncem vedeno více) se toto podání vztahuje a ke kterému ne. Nadto text podání obsahoval pouze zcela obecné informace a argumentaci, která nebyla ve vztahu k projednávané věci individualizována. Žalovaný proto procesně nepochybil, pokud k obsahu podání v posuzované věci nepřihlédl. Stejně tak postupoval městský soud v souladu se zákonem, jestliže jeho postup aproboval.

[28] Z výše uvedených důvodů lze uzavřít, že městský soud nepochybil, jestliže žalobu stěžovatele napadeným rozsudkem zamítl.

[29] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. prosince 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu